

Středoškolská technika 2015

Setkání a prezentace prací středoškolských studentů na ČVUT

"DOMY MLUVÍ" - DVĚ TVÁŘE

Tereza Vedrová, Kateřina Baudyšová, Jiří Ondráček

Hořické gymnázium

Blahoslavova 2105, Hořice

Obsah

1. Poděkování	1
2. Úvod	2
3. Zamyšlení	3
3.1 Místo, kde žijeme.....	3
3.2 Cesta do školy.....	4
3.3 Vztah člověka k místu.....	4
4. Hořice	5
4.1 Přírodní podmínky a lokalita.....	5
4.2 Historie, vývoj a současnost.....	5
4.3 Památky a zajímavá místa v Hořicích a okolí.....	6
5. Dvě tváře	8
5.1 Vlastní názory a dojmy.....	9
5.2 Rozhovor.....	9
6. Závěr	11
7. Seznam použité literatury a poznámky	12
8. Internetové zdroje	12
9. Seznam příloh	13
10. Přílohy	15

1. Poděkování

Rádi bychom poděkovali za ochotu a shovívavost paní Ertlové, která nám dovolila vstoupit do domu a ukázala jeho krásy. Zároveň také patří i jejímu manželovi, který nám poskytl materiál, fotky a jména, jež jsme mohli použít při našem pátrání.

Další, komu bychom rádi projevili vděčnost, je paní Tomíčková z hořického muzea. Měla s námi trpělivost a ukázala nám dokumenty, o kterých moc lidí neví.

2. Úvod

Téma této studentské práce, s názvem "Domy mluví", má za úkol nás naučit vnímat místo, kde žijeme, a okolí, ve kterém se pohybujeme. Neměli bychom znát pouze něco o městě jako takovém, ale všímat si detailů, budov a krásných soch. Nejen se tupě dívat do země nebo mobilu.

V první části se budeme věnovat našemu bydlišti a společně se nad tím zamyslíme. Také zde uplatníme subjektivní názor od každého ze skupiny. Další věc, kterou zde zmíníme, bude pár informací o městě Hořice a v poslední řadě budeme bádát o průběhu a změnách dvojdomu, který jsme si vybrali.

Doufáme, že díky tomuto projektu vám budeme moci přiblížit Hořice a zároveň si uvědomíte, jakou podstatnou část v našem životě hraje roli domov, zázemí, samotné město a také, jaké krásy a tajemství se mohou skrývat v budovách, které denně míváte.

3. Zamyšlení

3.1 Místo, kde žijeme

Město, kde se narodíme nebo později trávíme dětství, si nemůžeme vybrat. Záleží to na našich rodičích. Bohužel to není tak snadný úkol. Každý si přeje pro své dítě jen to nejlepší. Jak úžasné vztahy, tak i prestižní školu, skvělé zázemí a dobrý start v jeho osobním životě. Vše nás nějak ovlivňuje a vše v nás určitým způsobem zanechá následky. V tom spočívá důležitost místa, kde vyrůstáme. Odrazí se to na našem myšlení i chování. Pokud na nás působí prostředí pozitivně, bude to mít veliké plus do budoucna. Pokud negativně, moc nám to neprospěje.

Samozřejmě jsme obklopani různými lidmi, kteří mají na rozdíl od nás jiné vlastnosti. Někteří nám vstoupí do života a celý ho změni, jiní se zde jen mihnou a to je vše. Každá drobnost má svůj vliv. Někdy menší, někdy větší. Podle toho si také v dospělosti vybíráme místo, kde chceme založit rodinu a vytvářet třeba ještě lepší zázemí pro své potomky, než jsme měli my sami.

A jaké *nám* naši rodiče vybrali místo?

- Káťa – Pro mě moji rodiče vybrali dobré místo. To "dobré" je důležité, není totiž skvělé, úžasné nebo fascinující. Tedy pro jejich a náš společný začátek vybrali malou vesničku, asi 3 km od Hořic, která se jmenuje Chlum. Nemám jim nic za zlé, lepší malotřídku, v Chodovicích, snad ani nemohli vybrat. Poté jsem se vrhla do „víru velkoměsta" Hořic, ale přeci jen bych jim něco vytkla. Někdy si připadám odříznutá. Chlum leží na kopci, to je první kámen úrazu, když máte líné kamarády, a musím pořád někam dojíždět. Ať už na jednu nebo na druhou stranu. Bohužel na Chlumu to tak nežije, jako v ostatních vesnicích, je zde pořád jako po bouři. Takže z toho plyne to, že Chlum se mi sice líbí, ale mohlo by to být i lepší.
- Terka - Když jsem začala přemýšlet nad tím, co sem napsat, napadlo mě jen jediné - tam, kde bydlím, jsem spokojená. Řekla bych, že je to zvykem, ale jsem ráda za to, kde žiju. Hořice nejsou velké město, ale je tu vše, co k dennímu životu potřebuji. Pokud chci koupit nějaké oblečení nebo potřebujeme nový nábytek apod., zajedeme do Hradce, což vůbec není daleko, a stává se to zřídká, takže není potřeba mít obchodní dům a další velké prodejny hned před nosem. Taky mám školu 200 m od domu. Ano, jsem trochu lenoch. A jinak se samotným domem jsem velmi spokojena. Vlastní pokoj, velká zahrada... Myslím, že mi rodiče připravili úžasné zázemí.
- Jirka - Hořice jsou velmi zvláštní místo, ačkoliv si mnohokrát říkám, že bych chtěl žít v Praze nebo alespoň v nedalekém Hradci, něco mě sem poutá. Mohl by to být můj vztah k umění - nenajdete žádné jiné město v Čechách, které má tolik soch na jednom místě. Kulturním životem bychom se mohli též chlubit. Nemluvě o tom, že v Hořicích je od všeho něco, a pokud potřebujeme něco koupit, vždy malý krámk s potřebným zbožím najdeme, a pokud ne, nemáme to daleko do již zmíněného Hradce. Nejspíš je to touhle dobou, lidé se stěhují

do velkých měst za anonymitou. Bohužel i já nejspíš žiji přítomným světem, a ačkoliv Hořice mám nadevše rád, zůstat tu nechci.

3.2 Cesta do školy

Kdybychom měli říct něco o cestě, kudy každý den chodíme do školy, nic byste z toho neměli. Terka to má 200 m, Jirka to projede rychle na motorce a Kát'a chodí zadem z autobusového nádraží, kde není nic zajímavého. Víme, že jsou v Hořicích krásné domy a místa, která stojí za zhlédnutí, ale rozhodli jsme se to nechat na vás. Památky vám popíšeme až v kapitole 'Památky a zajímavá místa v Hořicích a okolí' a ostatní si už musíte určit sami. Když se projdete po Hořicích a budete si prohlížet exteriéry, narazíte na spoustu zvláštních a krásných domů a je to ale pouze na vás, které z nich označíte za ty pěkné, něčím pozoruhodné a na chvíli se u nich zastavíte.

3.3 Vztah člověka k místu

Všichni si nějak utváříme svoje bydliště. Každý člověk má nějaký vkus a to rozhoduje o jeho interiéru, exteriéru, ale i o sympatiích s různými místy. Spousta společenských událostí a změn ve světě během několika tisíc let se odráží na přístupu k prostředí. Oblečení, umělecké slohy, jídlo i změny v myšlení. Lidé rozvíjejí svou fantazii a snaží se přijít na stále lepší a originálnější věci.

Když už mluvíme o prostředí, souvisí s tím architektura. Ta se měnila v průběhu stovek let a my můžeme pozorovat její obrovské změny a pokroky. Ve středověku například nejvíce ovlivňovala umění církev. Chtěla být bohatá a mocná, tak si podle toho přizpůsobila i stavby. Ano, architektura se projevila hlavně na kláštorech, kostelech a dalších církevních budovách.

V současné době to je moderní umění, které převládá. Nejen, že lidé dostávali stále neobyčejnější nápady, také se inspirovali v minulosti, kterou většinou trochu pozměnili a přidali kousek svého ducha. Myslím, že všichni známe ty předpony neo-, pseudo- apod. Jsou to "oprášené" a do jisté míry zmodernizované styly/věci.

Co z toho tedy vyplývá? Okolí a člověk se navzájem hodně ovlivňují a to nám připomíná jedno přísloví: "Jaké si to uděláš, takové to máš."

4. Hořice

4.1 Přírodní podmínky a lokalita

Hořice se nachází 100 km severovýchodně od Prahy v Královéhradeckém kraji a přesněji v polovině cesty mezi krajským městem Hradcem Králové a okresním Jičínem. Oddělují Krkonoše od Polabí a leží na jižním úpatí 20 km valu Chlum, ohraničeného z východní strany památným vrchem Gothardem.

Teplé jižní stráně chlumu poskytují ideální podmínky pro pěstování ovocných stromů, především jabloní a třešní, a úrodná půda dává vysoké výnosy obilí, cukrové řepy i zeleniny.

Chlumská pískovcová žíla proslavila Hořice jako "město kamenné krásy". Stačilo odkrýt jen kousek a před námi se otevřelo 60 lomů. Dnes je otevřen pouze jeden, s pískovcem různých barev, tvrdosti a jakosti. Byl oblíbený po celé České republice. Používal se na stavbu významných národních památek, jako jsou Pražský hrad, Chrám sv. Víta, Národní divadlo, chrám sv. Barbory a dalších. Tento kámen přispěl ke vzniku Sochařsko-kamenické školy v roce 1884, která je u nás jediná svého druhu a jedna z nejstarších v Evropě.

4.2 Historie, vývoj a současnost

Dobré klimatické podmínky přilákaly obyvatele již v paleolitu. Jádrem prvního osídlení byl vrch Gothard, který byl ve 12. století vesnicí, ale již od konce 14. století jsou Hořice brány jako městečko. Přesto, že časté požáry zničily mnoho důležitých písemných dokladů, dochovalo se množství svědectví o jejich slavné minulosti. Počátkem 15. století zasáhlo do osudů zdejšího kraje husitské hnutí. V roce 1423 vyhrála, na vrchu Gothard, Žižkova polní vojska bitvu proti panským jednotám Čeňka z Vartemberka. Tím se město zapsalo do celonárodních dějin. Do první čtvrtiny 17. století patřilo panství rodu Smiřických, díky kterému se rozvíjelo hospodářství, ale kvůli odsouzení posledního potomka, Albrechta Jana, za účast ve stavovském povstání bylo veškeré jeho jmění převedeno na Albrechta z Vajdštejna. Po jeho násilné smrti v Chebu dává císař Ferdinand II. hořické panství, za zásluhy, svému komořímu Jakubu Strozziovi. Ten umírá v roce 1664 a celé své jmění odkazuje vojenské invalidní nadaci. V polovině 18. století přejímá správu nadace stát a v 80. letech dochází k raabizaci, což znamená rozparcelování panské půdy a jejímu pronájmu poddaným. V roce 1846 došlo k největšímu požáru, kdy celá východní strana náměstí uhořela. Bylo to běžné, protože se domky stavěly výhradně ze dřeva. Pro obnovu domů se již začal používat kámen z okolních dolů a s tím souvisí kulturní i hospodářský rozkvět. Vznikla spousta divadelních spolků - Dalibor, Ratibor, Vesna a celá řada dalších. Za zmínku ještě stojí bitva na Chlumu v roce 1866, kdy se Hořice staly hlavním sídlem pruského štábu a velkým lazaretem. Další roky probíhal obrovský rozvoj po stránce stavební i ekonomické.

Hořice byly rodištěm mnoha známých osobností - matematika Josefa Ladislava Jandery, malíře Petra Maixnera, grafika Karla Vika, bratří Durdíků a spisovatelky Věnceslavy Lužické. Z města vyšla lékařská rodina Levitů a najdeme zde díla takových sochařů, jako byli Quido Kocián, Ladislav Šaloun, Josef Wagner, Jan Štursa a další.

V současné době jsou Hořice městem se zhruba 10 000 obyvateli, několika základními i středními školami a soukromými obchůdky. Jsou zde i velké firmy jako Swell či Olpran a celonárodně rozšířené velkoobchody, např. Lidl, Penny Market nebo Billa. Městem projíždí spousta autobusových spojů a je zde i železniční trať. Hořice jsou známé svými tradičními sladkými trubičkami, jejichž historie sahá až k napoleonským válkám, kapesníky Mileta, známými po celém světě, nebo každoroční událostí 300 zatáček Gustava Havla, na které se sejde několik stovek motorkářů a nadšenců sportu. Město stále vzkvétá.

4.3 Památky a zajímavá místa v Hořicích a okolí

Mezi nejvýznamnější historické památky v Hořicích patří barokní kostel Narození Panny Marie, postavený v letech 1738-48, podle plánů K. I. Dienzenhofera. Byl postaven na místě dříve gotického kostela a byli zde oddáni rodiče Bedřicha Smetany.

Při procházce městem zjistíte, že sochařská dlouholetá tradice dala vzniknout řadě monumentů. V hlavní Husově ulici před Obchodní akademií vás upoutá veliká socha mistra Jana Husa od Ladislava Šalouna. Další je Kociánův Mrtvý Ábel před sochařskou školou a na křižovatce Husovy a Komenského ulice stojí pomník J. A. Komenského (Pavel Jiříček). Hned vedle, v malém parčíku, se nachází bronzová plastika Muž práce (jeden ze symbolů města) znovu od L. Šalouna. Naproti základní škole Na Habru najdete pomník K. V. Raise (J. Plichta), K. H. Borovského (A. Mára) a sochu Matka (F. Úprk).

Pár metrů od náměstí se nachází barokní zámeček, na jehož nádvoří se dochovaly zbytky původní gotické tvrze. Vstup do zámku zdobí rodový znak Strozziů a sluneční hodiny. Dnes tam sídlí správa lesů České republiky.

Když se vydáte ke Gothardu, na úpatí si všimnete parku Smetanovy sady. K tomuto krásnému místu bychom mohli citovat: *" Namáhavě a trpělivě dobýval člověk z hlubin země po miliony let mlčící kamenný odkaz druhohor, aby ho svou dovedností proměnil v díla trvalé hodnoty, která by promlouvala o cítění a chtění doby svého vzniku. O to se zasloužila roku 1884 v Hořicích založená odborná sochařsko-kamenická škola. Talent, um a nadšení jejích učitelů a žáků se staly nevyčerpatelným zdrojem bohatého tvůrčího toku, rozlévajícího se daleko za hranice pramenné oblasti. Na základě tohoto genia loci vzniká šťastná myšlenka založit na úpatí Gothardu park a zabydlit ho sochami postav, jež si zaslouží náš obdiv a úctu. " **

Na samém vrchu naleznete sochařské symposium, to znamená, že kam se podíváte, uvidíte spousta nádherných děl, jak od známých autorů, tak i od amatérů. Jeden ze zajímavých objektů je např. unikátní Riegrův obelisk vysoký 12,4 m. Zároveň je zde Galerie plastik, která nám umožní podívat se na stálou výstavu od znamenitých sochařů a nebo také na aktuální výstavu, která se mění každý rok.

Za povšimnutí na kopci Gothardu stojí novorenesanční hřbitovní portál k novému hřbitovu, který vznikl v letech 1892-1905.

Jižně od vlakového nádraží stojí Mohejlík - husitská mohyla, monument v podobně husitského válečného vozu. Připomíná místo, kde byla ukončena Žižkova vítězná bitva.

V létě je příjemné se podívat do obce Dachovy, za Hořický Chlum, kde se zchladíte v oblíbeném letovisku s přírodním koupalištěm. Je označováno jako jedna z posledních celistvě zachovalých českých plováren.

Na vrcholu hořického Chlumu je postavena Masarykova věž samostatnosti, která nebyla nikdy dostavěna, ale i tak slouží jako památník obětem světových válek a jako turistická atrakce. Na její základní kámen poklepal T. G. Masaryk. K tomu patří i autokemp, ve kterém se pořádají festivaly a působí jako zázemí při 300 zatáčkách Gustava Havla.

Kousek od tohoto místa si můžete všimnou rozhledny vysoké 41,5 m, ze které je hezký výhled na Zvičinu, a dokonce i Sněžku.

Ti, kteří navštíví Hořice, by si měli projít všechna tato místa, protože v sobě mají kouzlo a jsou originální, jinde ve světě je nenajdete.

5. Dvě tváře

Dobrý den,

jmenuji se dům č. 800 a mám bráchu jménem dům č. 809. Nacházíme se na ulici Husova hned vedle Sochařsko-kamenické školy v Hořicích. Je mi 116 let a jsem o rok starší než můj bratr. Přesněji jsem se narodil 1898. Což je poměrně dlouho, nemyslíte?

Člověk, který mě postavil, se jmenoval Josef Matouš a na tu dobu jsem byl velice výjimečný a neobvyklý. Na konci 1. světové války mě čekalo překvapení. Koupila mě Emilie Kaufmanová za své věno a nastěhovala se i se svým manželem, velice laskavým a hodným, MUDr. Jaroslavem Kaufmanem. V prvním patře měli svůj byt a v přízemí ordinaci, kde působil jako městský lékař a zubař. Poznal jsem tedy spousty lidí a jsem rád, že jsem od nich nic nechytнул. O pár let později se narodil jejich syn a dcera a já jim zprostředkoval střechu nad hlavou, na což jsem hrdý. Byli to skvělí lidé.

Bohužel se stalo něco nečekaného. Ten den si pamatuji jakoby to bylo včera. Dne 1. 1. 1939 se pan Kaufman ocitl jako jeden z českých rukojmí ve Vrchlabí. Co jsem pak o něm slyšel dál, bylo to, že tam nějakou chvíli pobyl ve vězení. Poté ho identifikovali jako Žida a zavřeli ho do židovského bloku.

V roce 1941 ke mně došla zpráva, že byl poslán do Ravensbrücku, ale po roce byl převezen do koncentračního tábora v Německu do Sachsenhausenu.

Mezitím jeho rodina strávila nějaký čas v hořickém ghettu, poté v hradeckém a pak byli ještě v Terezíně. Dne 23.1.1943 byla jeho manželka a dcera odvezeny transportem do Osvětimi. Nikdy by mě nenapadlo, že je uvidím naposledy a že se s pane Kaufmanem nestihly ani pořádně rozloučit, před těmi čtyřmi lety. Jeho syna převezli do Terezína později, co si pamatuji, žil ještě v roce 1944, ale vězení nepřežil.

Pan Kaufman v táboře hodně onemocněl, ale díky svým přátelům, kteří podplatili doktora, se uzdravil a komando ho po osmi týdnech převezlo do padělatelského bloku jako lékaře. Ještě dne 26. 2. 1945 přišel rozkaz k jejich převezení do rakouského Mauthausenu. Koncem války přijeli spojenecké tanky a všichni byli osvobozeni.

Následně jsem ho po šesti letech potkal. Vrátil se domů, našel mě opuštěného a byl zdrcený. Zjistil, že za války u mě žil německý ředitel Feuresteinovy továrny Hanzel (?). Pan Kaufman pátral po mém vybavení, ale to bylo bohužel rozprodáno. Aby na všechno zapomněl, na chvíli odjel, ale když se vrátil, tak si vzal 27. 9. 1946 zdravotní sestru Marii Voborníkovou, se kterou si adoptoval chlapce a jejíž rodina, Voborníkoví, bydlela po válce v přízemí, kde ordinace již nebyla.

14. 10. 1969 byl smutný den. Pan Kaufman zemřel ve svých 77 letech a horní byt prodali manželům Dacejům z Jičína.

Nějakou chvíli mě takto obývali a v roce 1980 mě koupila paní Ertlová. Krásně mě ve dvou vlnách, v roce 1982 a 1997-9, opravila a žila zde s panem Ertlem. Narodily se jim dvě děti, chlapec a děvče. Žijí tu doteď a já mám interiér jak na zámku. Přidělali mi i terasu, což bylo hezké oživení. Jsem s nimi velice spojený a vím, že mi neublíží. V přízemí je byt maminky mé majitelky, které si velice vážím.

Abych ale nemluvil o sobě, chtěl jsem popsat i svého bratra. Přeci jen jsme víceméně dvojčata, ale oba trochu jiní. Moc si toho nepamatuji, a teď je hodně nemocný, takže mi toho moc neřekne. Jeho první majitel byl Novák Jan a s ním i jeho žena Johana. Nevím, jak to bylo

dál, ale momentálně ho vlastní také paní Ertlová. Když se na něj teď podívám, je zchátralý, ale co jsem tak slyšel při konverzacích, chce ho uzdravit a opravit přesně tak, jak vypadal zamlada. Přeci jen má na sobě nádherné malby, které mu závidím a věřím, že zůstanou, díky našim majitelům, zachovány.

5.1 Vlastní názory a dojmy

Když jsme vstoupili do domu, ohromil nás velký vjezd a vrata do zahrady. Líbila se nám ta čistá bílá barva. Zabočili jsme doprava, kde jsme si sundali obuv a všimli si, že dole asi ještě někdo žije. Pak jsme se dozvěděli, že ten přízemní byt patří mamince paní Ertlové. Při stoupaní nahoru se nám líbilo potažení schodů kobercem a nádherné zpracování zábradlí. Vystoupali jsme do schodů a prošli jsme dveřmi, které oddělovaly chladnou část od vyhřátého bytu. První místnost byla malá předsíňka, kde jsme našli překrásnou soupravu malého stolku a dvou židliček. Už jen při tomto pohledu jsme si připadali jako v zámku. Vysoké stropy, obrovské dveře a nádherně bílý nábytek. Kuchyň, spojená s jídelnou, byla v lehce modernějším stylu, ale skvěle se hodila. Pokoj dětí byl normální. Bylo vidět, že jsou z téhle moderní doby :-). Zvláštní byla koupelna, kde byl dříve malý bazének do země. V prvním patře! Po přestavbě z toho udělali malou vanu, která ale je také lehce vestavěná, což nás překvapilo. Nejvíce nás ale zaujala překrásná ložnice. Byli jsme jí ohromeni. Nábytek byl ve stylu Francie a Ludvíka a balkónek byl vydlážděn mozaikou. Opravdu nádhera.

Po chvilce povídání o domě, historii apod. jsme vytáhli foťák a udělali pár snímků, ale nechtěli jsme moc zasahovat do soukromí, takže jsou to hlavně detaily pro představu. Paní Ertlová nás vzala na půdu, kde nám řekla o další zajímavosti - okapech. Neměli venkovní, měli vnitřní, takže byste mohli při dešti vidět, jak tudy protéká voda. Pak jsme sešli dolů a prohlédli si dvorek, kde jsme zjistili, že malý přistavený domeček je ve skutečnosti bývalá prádelna s malým bytečkem pro služku.

Pak nám odemkla druhý dům, neopravený a neobydlený. Vevnitř byl zchátralý a všude bylo zdivo a díry. Zespoda jsme jimi mohli vidět až na půdu. Nahoře se pod námi trámy hodně prohýbaly, což nás trochu děsilo, ale to je riziko povolání. Co tam zůstalo úplně původní, byla barevná sklíčka v prosklených dveřích a oknech. Ta v prvním domě Ertlovi vyměnili. Ale to podle nás vůbec nevdá.

5.2 Rozhovor

Při povídání jsme se i ptali. Bohužel jsme si to nenahrávali, ale budeme se snažit o co nejpřesnější odpověď.

- Jak jste přišla na tento dům?
  - "Zdělala jsem ložnici, jenže byla tak velká, že jsem musela hledat nějaké prostory. Po doporučení jsem si prohlédla tento dům a bylo mi jasné, že se do horního bytu nastěhuji."
- Jak se Vám tu žije?
  - "Cítím se tu jako doma, a když mám nějaký problém, tak věřím, že je tu pan Kaufman se mnou a pomůže mi."
- Přestavovali jste tu něco?

- "Ano. Samozřejmě jsme udělali nová okna a jen lehce pozměnili nějaké zdi, jinak většina půdorysu zůstala původní. Přistavěli jsme tedy i terasu, kde je v létě příjemně. Bazén je taky jiný. Dříve tu byl betonový, teď máme plastový kulatý."
- Máte nějaký původní nábytek?
  - "To ne, a jediné, co je taky víceméně úplně původní, jsou parkety. Jsou pouze přelakované."

6. Závěr

S projektem jsme začali 14 dní před odevzdáním, což nám dalo zabrat. Pak jsme ale zjistili, že jsme začali jako první ze všech skupin, takže jsme se smáli. Celkem nám to trvalo asi čtyři sezení po několika hodinách. Ale stálo to za to. Projekt se vydařil. Navíc je to naše první větší seminární práce, když to tak nazveme, takže nám to dalo spoustu zkušeností a naučili jsme se, že nic není hned, všechno nějakou chvíli trvá a stojí to hodně úsilí.

Nakonec bychom chtěli říct ještě jednu věc. Když jsme byli na návštěvě u paní Ertlové, tak nám říkala jeden příběh. Ještě ve škole, když byla malá holčička, dostali za úkol nakreslit obrázek, jak si představují budoucnost. Jak si představují, kde budou žít. Tenkrát nikdo nevěděl, jak to bude, a všechny děti kreslily roboty a podobně, ale paní Ertlová si nakreslila krásný zámek, kde měla i svou služku. Za socialismu to bylo nepřipustné, aby měla nějaký zámeček, takže jí to paní učitelka ani neznámkovala. Když si na to dnes vzpomene, uvědomí si, že si ten sen splnila. Má nádherný dům, který uvnitř vypadá opravdu zámecky. Poté, co to dopověděla, řekla, že bychom každý měli mít nějaké sny a věřit, že se splní, i kdyby byly bláznivé. Protože když budeme opravdu věřit, jednou se to splní.

7. Seznam literatury a poznámky

* Dr. Holub, Miroslav: *Smetanovy sady*, Hořice - stručný informátor, Městské muzeum ve spolupráci s Klubem českých turistů v Hořicích, 1994

PhDr. Tomíčková, Oldřiška: *Hořice - odedávna dodneška*, 2. vydání, 2009

Ing. Krátký, Karel: *MUDr. Jaroslav Kaufman a penězokazecké komando*, Zvičina, ročník XIX., 2001, č. 3, str 7

Kudrnáč, Václav: Adresář polit. okresu Králohradeckého, Turnov, ?

Městské muzeum a galerie Hořice: XI let Archeologického a musejního spolku v Hořicích, ?

další použité informace jsou z mnoha brožurek a informačních letáků Hořic, které neobsahují žádné bibliografické údaje

8. Internetové zdroje

<http://www.pekan.zhoric.cz>

<http://www.turistika.cz/mapy/mista/horice-mohejlik-husitska-mohyla#center=50.351,15.636&zoom=12&layerControl=mista&layerFilterItem=&mapType=roadmap&pointId=570458595>

<http://www.turistika.cz/mista/horice-v-podkrkonosi-zeleznicni-stanice>

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Rozhledna_Chlum_2.JPG

<http://rozhledny.webzdarma.cz/horicevp.htm>

<http://www.horice.org/cz>

9. Seznam příloh

Hořice

1. Mapa ČR
2. Mapa podrobnější
3. Plán Hořic
4. Znak Hořic
5. Rodový znak Smiřických
6. Barokní kostel Narození Panny Marie
7. Smetanovy sady
8. Sochařské symposium
9. Hřbitovní portál
10. Husitská mohyla
11. Rozhledna na Chlumu
12. Koupaliště Dachova
13. Masarykova věž samostatnosti

Dvě tváře

14. Fotografie Dvou tváří z roku 1985
15. Přední část mladšího domu
16. Dvě tváře zepředu
17. Fotografie ze začátku 20. století
18. Zahrada staršího z domů
19. Zahrada staršího z domů z roku 1985
20. Starší dům ze zadní strany
21. Přístavek k domu, který dříve sloužil jako příbytek pro služku
22. Přistavěné točivé schody, vedoucí na balkón
23. Balkón směřující na ulici, vikýř s letopočty vzniku
24. Vchod do mladšího domu
25. Majitel domu, pan Kaufman
26. Vikýř mladšího domu
27. Sgrafito na mladším domě s nápisem: "Kdož jste Boží bojovníci"
28. Sgrafito na mladším domě s vyobrazením Prokopa
29. Sgrafito na mladším domě s vyobrazením Fügnera
30. Sgrafito na mladším domě s vyobrazením Žižky a Tyrše
31. Zrekonstruovaný lustr
32. Zrekonstruované vchodové dveře do bytu
33. Původní nabarvené zábradlí
34. Původní nabarvené dveře do kuchyně
35. Detail na zábradlí
36. Rekonstruovaný nábytek podle Ludvíka XIV.
37. Detail na stěnu postele
38. Vikýř ve starším domě
39. Vnitřní okap
40. Staré trámy a podlaha v mladším domě
41. Starý nábytek v mladším domě po posledních majitelích
42. Původní nepřebarvené zábradlí
43. Původní barevná vitráž v mladším domě
44. Vchodová hala do mladšího domu

- 45. Cihlová stěna bez omítky
- 46. Původní hnědé dveře
- 47. Hlavní chodba v horním bytě mladšího domu

10. Přílohy

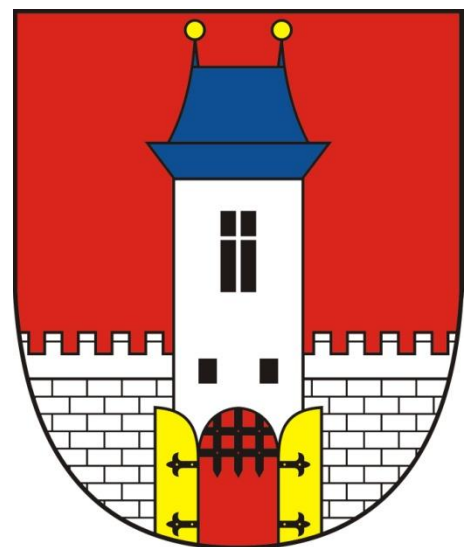
1. Mapa ČR

2. Mapa podrobnější

3. Plán Hořic

4. Znak Hořic

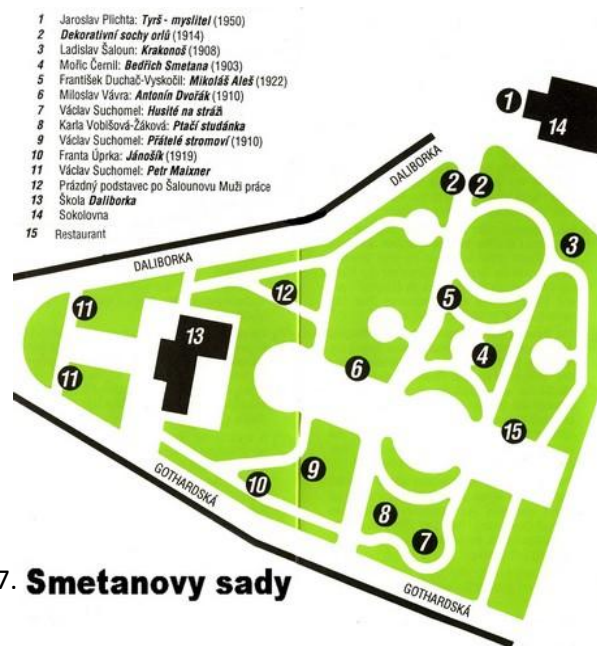

5. Rodový znak Smiřických

6. Barokní kostel Narození Panny Marie

7. Smetanovy sady

8. Sochařské sympodium

9. Hřbitovní portál

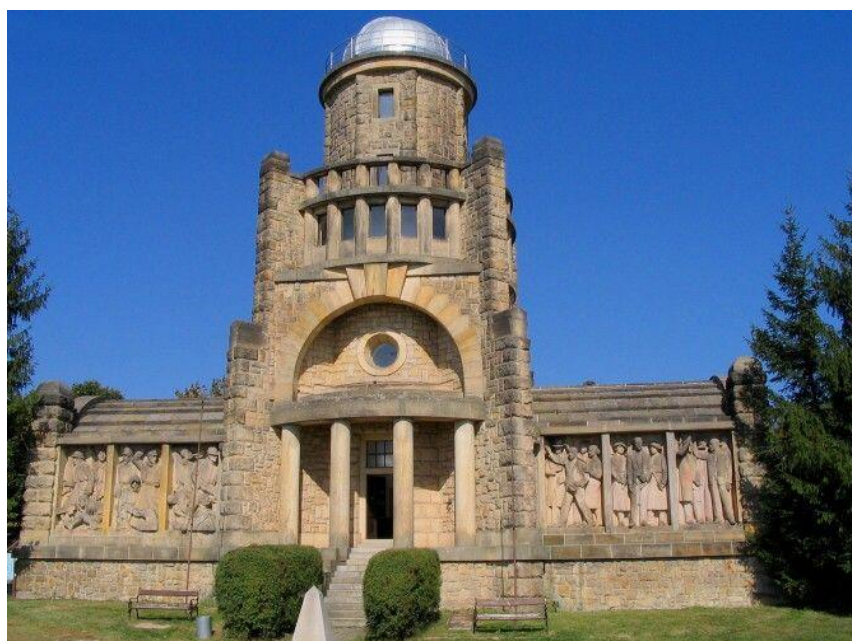
10. Husitská mohyla

11. rozhledna na Chlumu

12. Koupaliště Dachova

13. Masarykova věž samostatnosti

14. Fotografie Dvou tváří z roku 1985

15. Přední část mladšího domu

16. Dvě tváře zepředu

18. Zahrada staršího z domů

19. Zahrada staršího domu z roku 1985

21. Přístavek k domu, který dříve sloužil jako příbytek pro služku

22. Přistavěné točité schody, vedoucí na balkon

23. Balkon směřující na ulici, vikýř s letopočtem vzniku

24. Vchod do mladšího domu

25. Majitel domu, pan Kaufman

26. Víkýř mladšího domu

27. Sgrafito na mladším domě s nápisem: "Kdož jste Boží bojovníci"

29. Sgrafito na mladším domě s vyobrazením Prokopa

30. Sgrafito na mladším domě s vyobrazením Fügnera

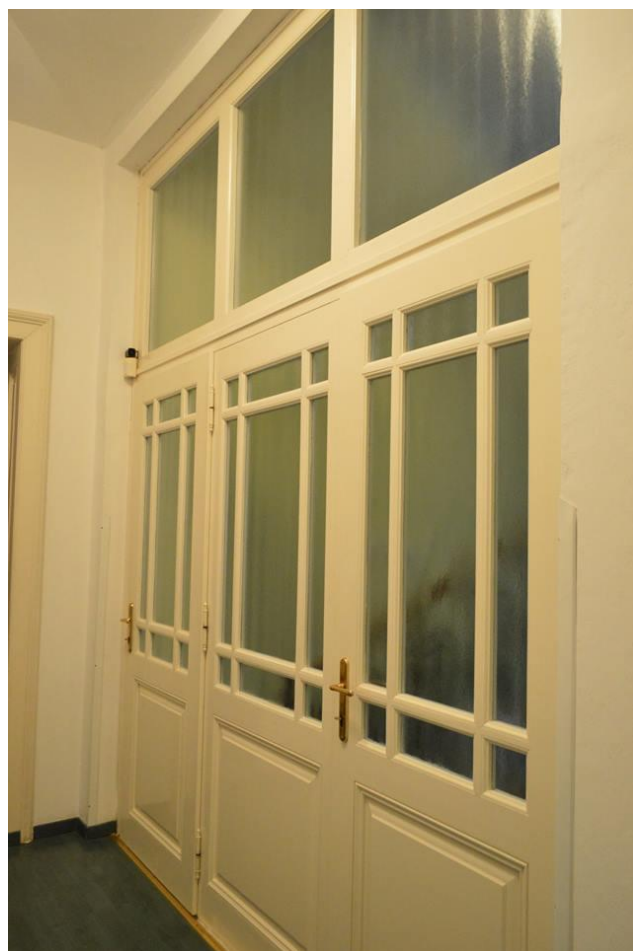

31. Sgrafito na mladším domě s vyobrazením Žižky a Tyrše

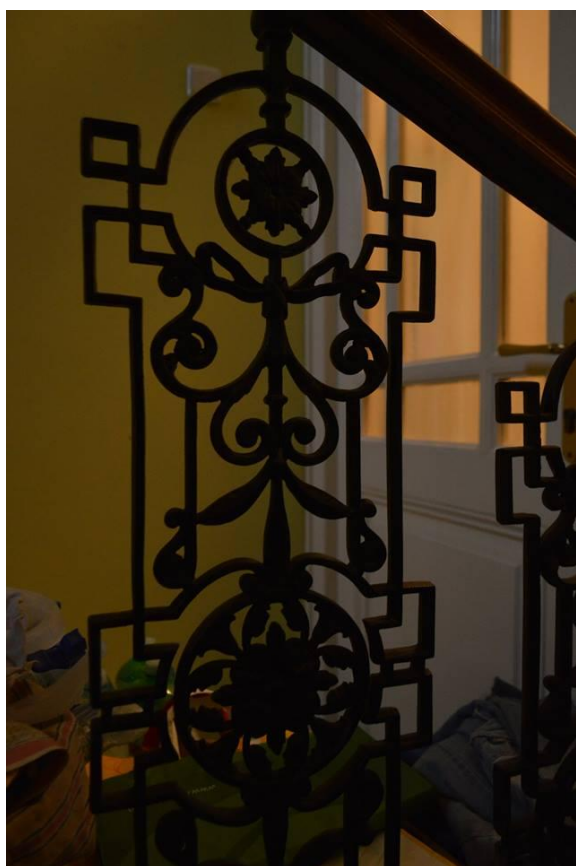

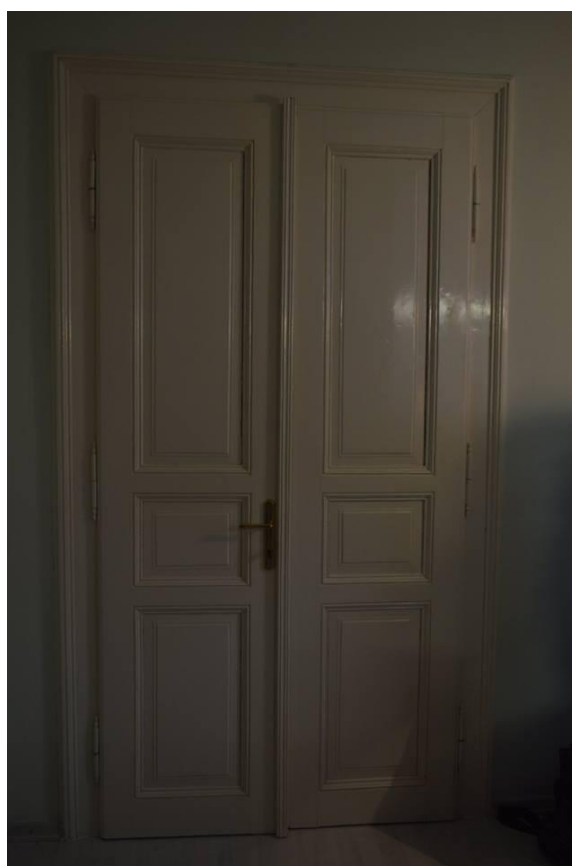
32. Zrekonstruovaný lustr

33. Zrekonstruované vchodové dveře do bytu

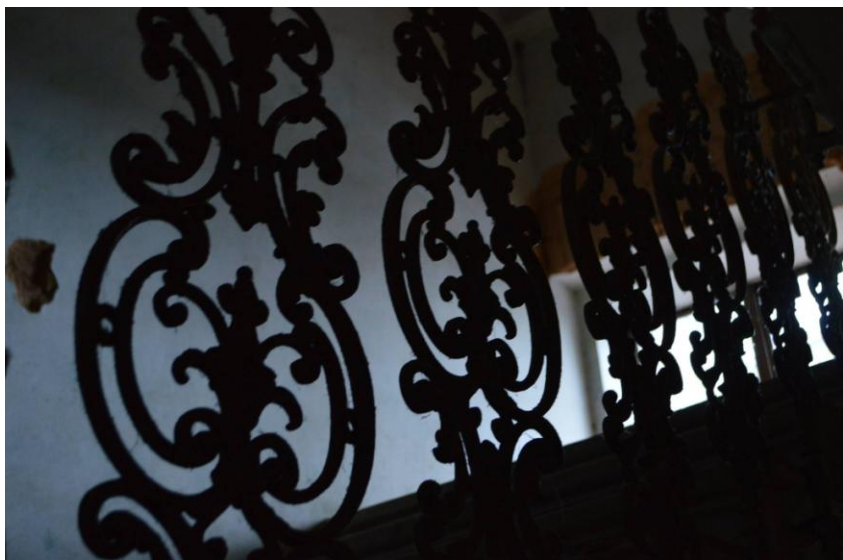

33. Detail na zábradlí

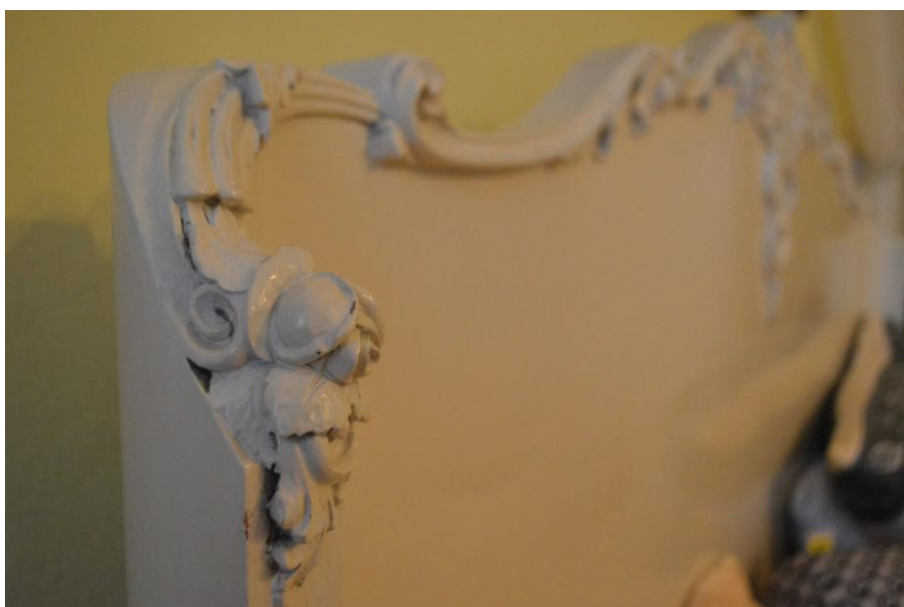

35. Původní nabarvené dveře do kuchyně

34. Původní nabarvené zábradlí

36. Zrekonstruovaný nábytek podle Ludvíka XIV.

37. Detail na stěně postele

38. Vikýř ve starším domě

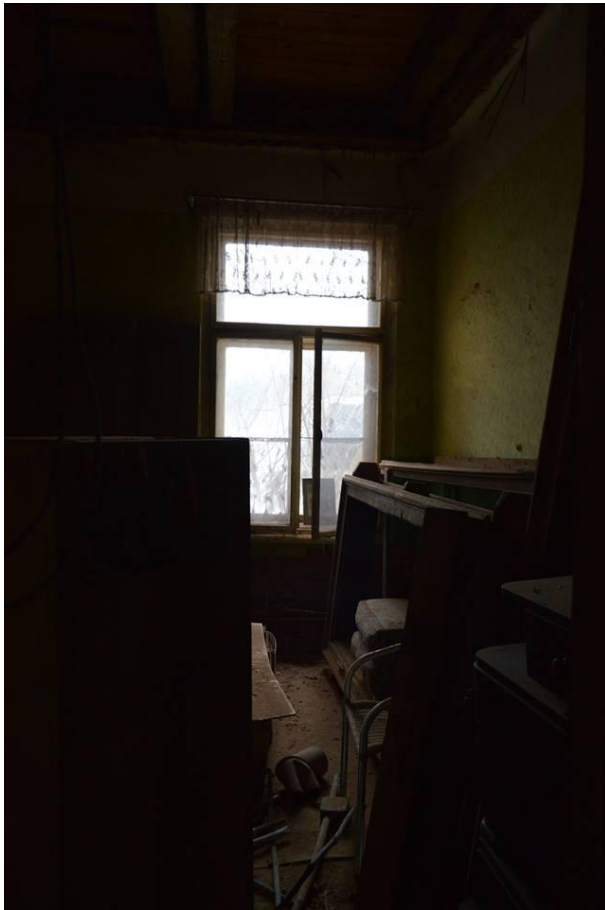

39. Vnitřní okap

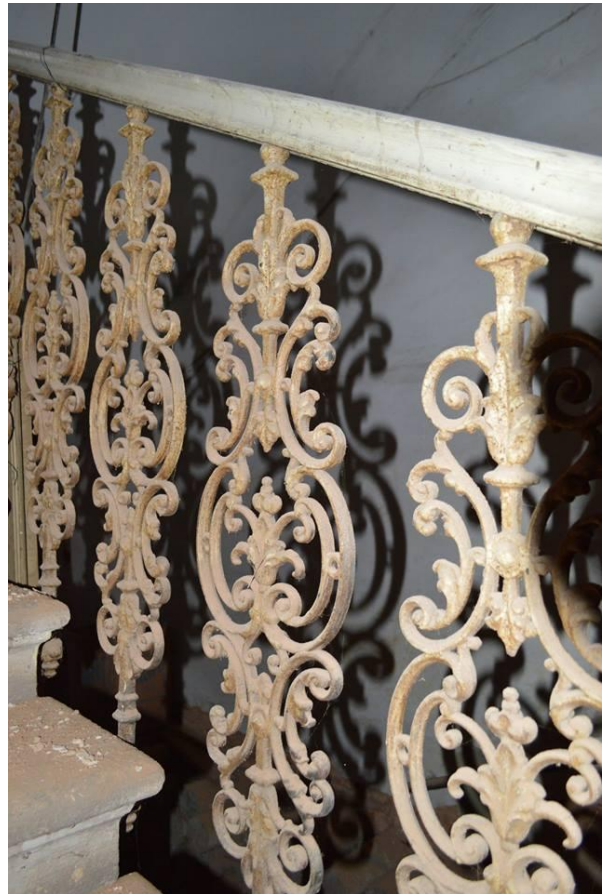

40. Staré trámy a podlaha v mladším domě

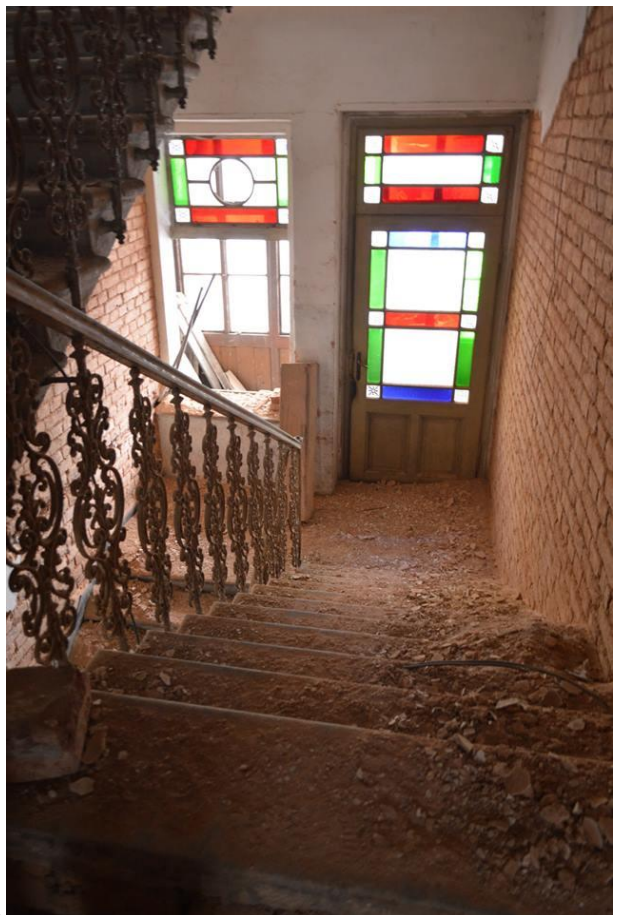
41. Starý nábytek v mladším domě po posledních majitelích

42. Původní nepřebarvené zábradlí

44. Vchodová hala do mladšího domu

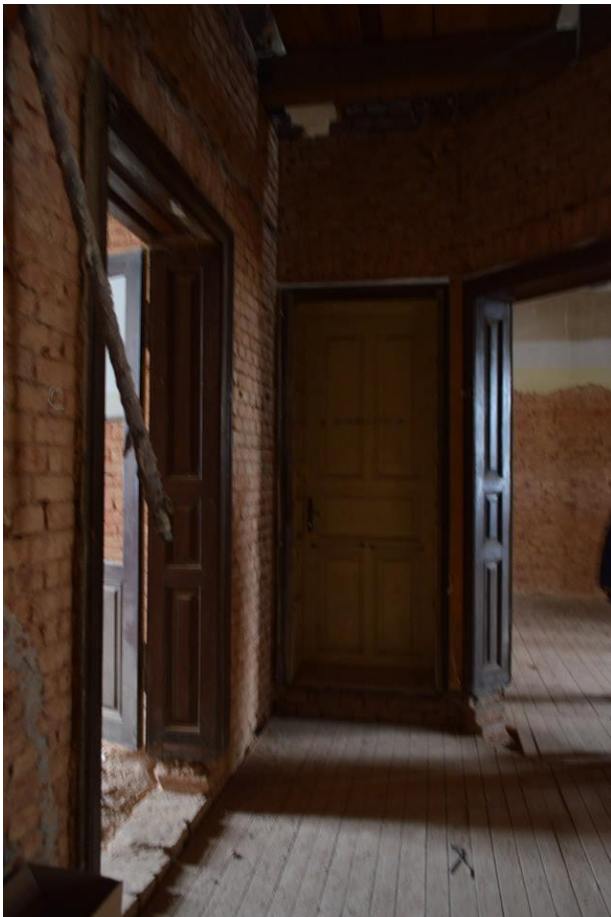
43. Původní barevná vitráž v mladším domě

45. Cihlová stěna bez omítky

46. Původní hnědé dveře

47. Hlavní chodba v horním bytě mladšího domu